



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **T. T. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika, o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j. 3688/2017-HANOI, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 3. 2019, č. j. 30 A 229/2017 - 87,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 3. 2019, č. j. 30 A 229/2017 - 87, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně se u Krajského soudu v Plzni domáhala zrušení usnesení ze dne 8. 11. 2017, č. j. 3688/2017-HANOI, jímž žalovaný rozhodl, že její žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání je nepřijatelná podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť si žalobkyně předem nesjedнала termín k jejímu podání, ačkoliv je tato povinnost zastupitelským úřadem stanovena, a zároveň nepodala žádost osobně.

[2] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 A 229/2017 - 56, rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ke

kasační stížnosti žalovaného však tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 30. 1. 2019, č. j. 4 Azs 320/2018 - 64, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že proti rozhodnutí žalovaného nebyly v systému veřejné správy přípustné žádné opravné prostředky, avšak bylo ho možné napadnout přímo správní žalobou. Nejvyšší správní soud však s ohledem na specifickou povahu tohoto rozhodnutí i předchozí judikaturu považoval odůvodnění žalobou napadeného usnesení za zcela dostatečné, neboť obsahovalo, byť v omezené míře, důvody vysvětlující jeho závěry. Proto shledal závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného jako nesprávný. S ohledem na tento důvod zrušení rozsudku krajského soudu se Nejvyšší správní soud nezabýval v něm obsaženými úvahami krajského soudu ohledně zákonnosti postupu žalovaného. V dalším řízení Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud, aby posoudil zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí na půdorysu závěru o jeho přezkoumatelnosti. Krajský soud se měl přitom vypořádat se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, jakož i s navazující judikaturou Nejvyššího správního soudu věnující se posouzení povinnosti žadatelů dodržovat úřední hodiny pro konkrétní typy pobytových oprávnění v rámci systému Visapoint, kterou argumentoval žalovaný v kasační stížnosti.

[3] Krajský soud v Plzni v dalším řízení rozsudkem ze dne 20. 3. 2019, č. j. 30 A 229/2017 - 87, znovu rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že považuje žalobu za přípustnou a vychází ze závěru Nejvyššího správního soudu o tom, že rozhodnutí žalovaného obsahuje dostatečné důvody a je tím přezkoumatelné.

[5] Dále krajský soud neshledal důvod nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy, že si cizinec předem nesjednal termín žádosti, ačkoliv je tato povinnost zastupitelským úřadem stanovena. Jelikož žalobou napadené rozhodnutí nebylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 větou první správního řádu, bylo teprve až z vyjádření žalovaného k žalobě zřejmé, že si žalobkyně měla sjednat termín podání žádosti pro dotčený druh a účel pobytu prostřednictvím objednáciho systému Visapoint. Z vyjádření žalobkyně a žalovaného vyplývá, že žalobkyně podala na zastupitelském úřadě žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, avšak v termínu určeném pro podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění. I přes uvedené skutečnosti však bylo nutné žádost žalobkyně věcně posoudit, neboť ta měla být povinna objednat se k podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint, tedy způsobem, který byl v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označen jako neodpovídající požadavkům zákona. V této souvislosti krajský soud podrobně citoval podstatné pasáže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52. S odkazem na tento judikát pak uzavřel, že za účinnosti objednáciho systému Visapoint je nezbytné žádost žalobkyně považovat za řádně podanou, přestože tak učinila nouzovým způsobem. Proto zde nebyl prostor pro vyslovení nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tak postupoval v přímém rozporu s uvedenou judikaturou.

pokračování

[6] Dále krajský soud neshledal ani důvod nepřipustnosti podle § 169h odst. 3 poslední věty zákona o pobytu cizinců, tedy že žádost nebyla podána osobně. K tomu odkázal na závěry uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož za existence objednávacího systému Visapoint je nezbytné i nouzově podanou žádost považovat za řádně učiněnou, tedy jako by byla podána osobně.

[7] Krajský soud znovu zopakoval, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo odůvodněno v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 věty první správního řádu. Pokud by se žalovaný zabýval odůvodněním naplnění jím uvedených dvou důvodů nepřijatelnosti žádosti, nemohlo by rozhodnutí vyznít v neprospěch žalobkyně. Tím se žalovaný dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[8] Z tohoto důvodu krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil žalobou napadené rozhodnutí bez jednání a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[9] Proti tomuto novému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě blanketní kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. V jejím doplnění mimo jiné namítl rozpor v odůvodnění rozsudku, který jej činí nesrozumitelným a má za následek jeho nepřezkoumatelnost. Tento rozpor spočívá v tom, že krajský soud tvrdí, že žalobou napadené usnesení obsahuje dostatečné důvody, a zároveň nadále spatřuje nesoulad jeho odůvodnění s požadavky obsaženými v § 68 odst. 3 větě první správního řádu, což považuje za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Také s ohledem na uvedenou skutečnost žalovaný navrhl zrušení kasační stížností napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalobkyně zaslala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém navrhla její zamítnutí. K uvedené stížnostní námitce se přitom výslovně nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud při přezkumu napadeného rozsudku vycházel z ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom shledal vadu podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Krajský soud v napadeném rozsudku při vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v předchozím řízení o kasační stížnosti, vycházel z toho, že odůvodnění výroku usnesení žalovaného o nepřijatelnosti žádosti žalobkyně

podle ustanovení § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců obsahuje dostatečné důvody a je tím přezkoumatelné. Následně však konstatoval, že žalobou napadené usnesení nebylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 větou první správního řádu a že pokud by se žalovaný zabýval zdůvodněním naplnění jím uvedených dvou důvodů nepřijatelnosti žádosti, nemohlo by rozhodnutí vyznít v neprospěch žalobkyně. Tím se žalovaný podle krajského soudu dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[14] Krajský soud tak na jedné straně označil odůvodnění usnesení žalovaného za dostatečné a na straně druhé mu současně vytkl, že nezdůvodnil naplnění důvodů nepřijatelnosti žádosti, které tvořily součást výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedené dva závěry krajského soudu jsou evidentně vnitřně rozporné a nemohou tak vedle sebe obstát. Přitom Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, dovodil, že je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Stejným způsobem je proto zapotřebí pohlížet i na napadený rozsudek krajského soudu, které se opírá o naprosto odlišné a logicky nesouladné hodnocení obsahu rozhodnutí správního orgánu. Z nového rozsudku totiž nelze seznat, zda krajský soud skutečně vycházel ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu a považoval žalobou napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné a tudíž i přezkoumatelné, nebo zda setrval na svém původním názoru o jeho nepřezkoumatelnosti, kterou vyjádřil ve svém předchozím rozsudku. V důsledku této skutečnosti je nutné považovat nový rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jehož se stěžovatel dovolával v tomto řízení před Nejvyšším správním soudem, byl tedy naplněn.

[15] Vnitřní rozpornost odůvodnění nového rozsudku krajského soudu navíc souvisela i s jeho dalším pochybením. Krajský soud totiž v návaznosti na konstatování nedostatečnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí učinil závěr o podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Na jeho základě pak zrušil rozhodnutí žalovaného bez nařízení jednání za užití § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Toto ustanovení se však vztahuje na vady řízení předcházející žalobou napadenému rozhodnutí, a nikoliv na nedostatky samotného rozhodnutí správního orgánu. Pro jeho vady lze přistoupit k vydání zrušujícího rozsudku bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., což krajský soud učinil v předchozím žalobním řízení na základě závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, s nímž se však Nejvyšší správní soud v předchozím řízení o kasační stížnosti neztotožnil, jak bylo zmíněno. Za této situace je nutné vnímat opětovné zrušující rozhodnutí krajského soudu bez jednání při aplikaci evidentně nesprávné právní normy za snahu obejít žádost stěžovatele o nařízení jednání, která byla doručena soudu dne 29. 1. 2018, tedy již měsíc po podání žaloby. Uvedeným postupem došlo k vadě řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což rovněž představuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2005, č. j.

pokračování

4 As 46/2004 - 58). K této skutečnosti přitom musel Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout, i když nebyla v kasační stížnosti výslovně namítnuta.

IV. Závěr

[16] Na základě všech uvedených skutečností shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 větou první před středníkem s. ř. s. zrušil i nový rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 3. 2019, č. j. 30 A 229/2017 - 87, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[17] V dalším řízení tedy bude krajský soud vycházet z toho, že žalobou napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné, tudíž přezkoumatelné, a že obsah jeho odůvodnění nepředstavuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K projednání žaloby krajský soud nařídí jednání, po jehož skončení vyhlásí rozsudek, v němž podrobně zhodnotí právní argumentace obou účastníků řízení týkající se merita věci a posoudí zákonnost rozhodnutí žalovaného. Jí se Nejvyšší správní soud nemohl k dalším stížnostním námitkám zabývat ani v tomto řízení o kasační stížnosti s ohledem na zjištěné vady rozsudku krajského soudu i řízení, které předcházelo jeho vydání.

[18] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů tohoto i předchozího řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu